

[Bjørn Elmquist]

indtryk af, at de af os, der ikke umiddelbart kunne støtte dette beslutningsforslag, ikke var klar over, hvor alvorlig sagen var, må jeg naturligvis afvise. Vi skal ikke ind i en drøftelse af forholdene i Sydafrika, vi skal heller ikke ind i en drøftelse af det næste indirekte spørgsmål, i hvilket omfang vi kan kæmpe for de principper, som FN står for. Her kan jeg bruge et billede: hvis vi drøftede efterforskningen i en mordsag, en drabssag, skulle vi så også ind i en drøftelse af straffelovens bestemmelser om det? Det synes jeg ikke, og jeg synes da også, at de sidste indlæg har været præget af, at man har holdt sig til sagen.

Hr. Bernhard Baunsgaard var inde på, at der var en række ubelyste spørgsmål endnu. Han brugte det som en kritik af det, jeg havde været oppe at sige her på et tidspunkt i en af de korte bemærkninger, men dengang talte jeg jo selv om, at de spørgsmål, der nu henstod, var af hvorfor-typen, altså vedrørte motiverne. Hvad kunne mon egentlig motivet, hvad kunne årsagen være til, at man på et givet tidspunkt i det nu klarlagte handlingsforløb ikke gjorde sådan og sådan og ikke gjorde sådan og sådan? Jeg vil fastholde, at det er hvorfor-typen af spørgsmål, der er tilbage. Jeg nærer stor tvivl om, at den uvildige undersøgelse, som vi især fra hr. Wilhelm har fået skitseret omdrøjet af, men hvor vi stadig væk mangler det, synes jeg, fra de øvrige forslagsstillere – også fra den associerede forslagsstiller, hvis jeg må kalde hr. Bernhard Baunsgaard for det – vil bringe os ret meget videre. Jeg har i hvert fald ikke fået indtryk af, at en sådan uvildig undersøgelse vil kunne bringe bedre svar på hvorfor-spørgsmålene. Den for mig at se uvildige undersøgelse, som den nuværende justitsminister har lagt frem – og den villighed, han hele tiden har lagt for dagen med hensyn til at besvare spørgsmål, og som han stadig lægger for dagen i dag under behandlingen – må vi have lige så stor tillid til.

Riishøj (SF):

Jeg skal ikke bestride hr. Ole Espersens gennemgang af sagen. Jeg synes, den er formelt korrekt. Det, jeg nævnedes om mistanke, var jeg inde på i mit første indlæg. Jeg mener, at alle de indicier, som f.eks. hr. Wilhelm har nævnt, og som har været gentaget i

pressen adskillige gange, giver grobund for en begrundet mistanke om, at der er nogen, der dækker over nogen i denne sag, først og fremmest på det lavere niveau. Jeg tænker på forholdet mellem Lyngby politi og rederiet. Jeg mener stadig væk, at alle de ting, der er blevet nævnt i dag, er så belastende for Lyngby politis efterforskningsarbejde, at der er en begrundet mistanke, hvis der ikke laves en undersøgelse. Det vil jeg fastholde, og jeg har vel lov til at have den opfattelse. Jeg vil også have lov til ikke at kunne komme med en hel masse beviser for den mistanke, for hvilken chance vil jeg have for det med det informationsniveau, jeg har? Men der er adskillige ting i denne sag, der er så belastende for efterforskningsarbejdet, at vi skønner det nødvendigt.

Nu ved jeg ikke, om hr. Ole Espersen er tilfreds med det svar, men jeg noterer med tilfredshed, at den tidligere justitsminister ikke udelukker, at det kan ende med en uvildig undersøgelse. Det er jeg meget glad for, og jeg mener, der forestår et meget vigtigt udvalgsarbejde.

Vi skal gøre vores til at præcisere mulige typer af uvildige undersøgelser. Hvis det skulle være problemet, kan vi godt komme med nogle forslag. Man kunne forestille sig eventuelt 5 uafhængige jurister, som har adgang til alle dokumenter, adgang til at spørge, forhøre. Den form har en fordel i forhold til de oplysninger, der er kommet i retsudvalget indtil nu. Ikke fordi jeg formelt set vil kritisere de indberetninger, der har været, men det er altså indberetninger fra Lyngby politi til justitsministeriet om, hvordan den sag er forløbet hele vejen. »Lyngby politi meddeler følgende« osv.; sådan er det hele vejen igennem i de svar, vi har fået.

Vi mener altså, der er et veldokumenteret behov for en uvildig undersøgelse, sådan som hele sagen er forløbet.

Knud Lind (FP):

Det er fantastisk at konstatere, at VS og SF, der i én uendelighed har torndet løs mod politiet i anledning af politiets og domstolens varetægtsfængsling i straffesager og politiets efterforskning, nu pludselig nærmest bebrejder politiet, at det ikke for frem med hård hånd og beslaglagte bevismateriale. Man glemmer, at en ransagning af denne art